

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **O. O.,** zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, 301 00 Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 17. 5. 2004, č. j. OAM-305/LE-B03-B02-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2004, č. j. 60 Az 85/2004-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2004 zamítl žalovaný žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce obecně namítl, že správní orgán porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Skutkové okolnosti k takto tvrzeným vadám řízení neuvedl a navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2004; přisvědčil přitom žalovanému v posouzení důvodu, pro nějž žalovaný zamítl žalobcovu žádost jako zjevně nedůvodnou. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce přicestoval do České republiky již v srpnu 2003; když jej v dubnu 2004 zadržela policie, vstoupil do azylového řízení. Jako důvod své žádosti o udělení azylu uváděl obavy z příslušníků mafie, kteří mu vyhrožovali, protože nebyl s to uhradit škodu na jejich autě, jež neúmyslně poškodil. Tyto skutečnosti nesvědčí ani podle krajského soudu o tom, že by žalobce ve své vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu; žalovaný tak postupoval správně.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel se domnívá, že jsou u něj dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a členové těchto struktur jej z tohoto důvodu pronásledují. Upozornil na to, že podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka mohou být za pronásledování považovány i diskriminační činy soukromých osob, pokud je státní orgány vědomě tolerují, odmítají jim čelit nebo nejsou schopny zajistit účinnou ochranu.

Dále se stěžovatel dovolával kasačního důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný podle něj provedl nedostatečné dokazování; nepřihlédl přitom k velmi omezeným možnostem stěžovatele coby žadatele o udělení azylu, jak prokázat pronásledování v zemi původu. Krajskému soudu stěžovatel vytkl to [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], že nepřezkoumal dodržení procesních předpisů ze strany žalovaného, ačkoli žalovaný provedl nedostatečné dokazování a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Konečně napadl i to, že správní orgán ani soud u něj neshledaly překážku vycestování, resp. se její existencí vůbec nezabývaly, i přesto, že stěžovatel bude po návratu do vlasti vystaven administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejprve je třeba uvést, že stěžovatelova kasační stížnost obsahuje řadu nových skutečností (tj. nezahrnutých v žalobě a uplatněných až po vydání rozhodnutí krajského soudu) – pronásledování stěžovatele pro jeho příslušnost k sociální skupině nečlenů zločineckých struktur, nečinnost státu původu, který takové pronásledování toleroval (společně s odkazem na čl. 65 metodologické Příručky), omezené možnosti stěžovatele obstarat si důkazy o tom, že byl pronásledován, hrozba administrativní šikany v případě návratu stěžovatele na Ukrajinu. K těmto skutečnostem však Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Rovněž některé z právních důvodů, s nimiž se stěžovatel obrací na Nejvyšší správní soud, nebyly uplatněny v řízení o žalobě, ač uplatněny být mohly, a objevují se poprvé až v kasační stížnosti: tak je tomu u námitky, podle níž rozhodující orgány při hodnocení stěžovatelovy situace mylně neužily ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu,

jakož i u námitky nesprávného (resp. chybějícího) hodnocení existence překážky vycestování. Takové důvody jsou v řízení o kasační stížnosti nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Totéž platí i o námitkách, podle nichž žalovaný provedl v řízení o stěžovatelově věci nedostatečné dokazování a jeho rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno: krajský soud sice vyšel stěžovateli maximálně vstříc a takto obecná tvrzení uvedená již v žalobě přezkoumal coby žalobní body, ovšem požadavky na náležitosti kasační stížnosti neumožňují soudu v kasačním řízení taková holá konstatování považovat za stížní body. Je z nich patrné pouze to, že stěžovatel namítá jisté typové, nekonkretizované vady řízení před správním orgánem; jako skutečné námitky, resp. stížní body, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., by je však bylo možno přezkoumat jen tehdy, kdyby byly doplněny popisem konkrétního pochybení, kterého se žalovaný podle stěžovatelova názoru dopustil. Takovéto upřesnění obecně namítané vady však v kasační stížnosti chybí.

K přezkoumání tak z poměrně obsáhlé kasační stížnosti zbývá pouze námitka, jíž stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nepřezkoumal postup žalovaného ve správním řízení z hlediska procesních předpisů; ta však není důvodná. Stěžovatel ve své žalobě namítl četné vady správního řízení, ovšem pouze v obecné rovině. I když v zásadě je třeba trvat na tom, aby i v žalobním řízení byly odkazy na údajně porušená ustanovení právního předpisu doplněny o konkrétní skutkové okolnosti, krajský soud se přiklonil k výrazně extenzivnímu pojetí žalobního bodu a shledal stěžovatelovy námitky způsobilými k věcnému přezkoumání. Navzdory krajně obecné formulaci žaloby se poté soud s pomocí správního spisu důkladně věnoval postupu žalovaného v řízení o stěžovatelově věci. Dospěl přitom k závěru, že žalovaný si od stěžovatele opatřil dostatek informací o jeho situaci v zemi původu, a to jednak formou žádosti o udělení azylu (doplněné vlastnoručním prohlášením o důvodech žádosti), jednak formou pohovoru. Krajský soud zdůraznil, že stěžovatel byl řádně poučen o způsobu vedení pohovoru, a mohl tak žalovanému sdělit všechny skutečnosti, které pro posouzení své žádosti pokládal za potřebné. Bylo tak na něm, co žalovanému sdělí, neboť jen on sám byl s to popsat svou vlastní situaci, a žalovaný se všemi jeho sděleními zabýval; nebyl přitom povinen poučovat stěžovatele o tom, jaké důkazy by měl poskytnout. Co se pak týče samotného rozhodnutí ve stěžovatelově věci, žalovaný v jeho odůvodnění využil všech informací získaných od stěžovatele, a v tomto směru mu tedy nelze nic vytknout. Soud dále shledal, že rozhodnutí je založeno na podkladech soustředěných ve správním spisu. Ty svědčí o tom, že pronásledování stěžovatele ze strany soukromých osob nebylo motivováno žádnou z okolností uvedenou v § 12 zákona o azylu, a závěry žalovaného o zjevné nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti tak z těchto podkladů logicky vyplývají. Jak je vidno, krajský soud se zabýval všemi podstatnými aspekty správního řízení a v něm vydaného rozhodnutí, jak to jen v mezích obecně formulovaných žalobních bodů bylo možné, a své přezkumné povinnosti tak plně dostál.

Stěžovatel se svými námitkami tedy neuspěl. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu